

Ünnepváró kortárs gyermekversek

Zalán Tibor Ünnep

Ünnepkor mindig szél van,
talán az ünnep hozza,
hogy tisztára mosson mindent
ami a hétköznapokban
elkoszolódik, elvásik,
azután meg várhatjuk,
hogy mikor jön a másik
ünnep - -
s a másik szél.

Jász Attila Jóccakkát

Jóccakkát, és sziasztok,
jöhetnek a zangyallok!

Bakancsban ha jönnek,
csukódnak a könyvek.

Száradnak a könnyek,
zangyallok ha jönnek.

Ne hidd, nekik könnyebb,
Na, de most már mindegy...

Jóccakát, és sziasztok!
(Kopognak a bakancsok.)

Kiss Ottó: Holle anyó

Anyókát úgy hívták: Holle,
repült hol fölfele, hol le.
Dunyháját kirázta:
az egész világra
hó hullt, s ő kiáltott: – Olle!

Kiss Ottó: Mikulásos, villamosos

Villamoson jó utazni, ülhetek és állhatok,
villamoson sok az utas: emberek és állatok.
Beszálláskor berregtetnek, becsukják az ajtókat,
látom, ahogy a vezető meghúzza a hajtókart.
Villamoson jó utazni, ülhetek és állhatok,
villamoson sok az utas: emberek és állatok.
Ott egy róka, bajsza deres, itt egy zsiráf, kétméteres,
ott egy zebra, itt egy kanyar, hopp, egy bácsi hátrahanyal!
Ott egy lepke, itt egy hinta, ott egy gólya, és itt mintha
a bácsiban egy üveg bor, a nénin meg kölniminta.
Itt egy delfin, ott egy bálna, szeme papír, amúgy látna
– én is látnám, ha a medve leülne, vagy arrébb állna.
Villamoson jó utazni, ülhetek és állhatok,
villamoson sok az utas: emberek és állatok.
Megint jönnek, berregtetnek, mindjárt itt az indulás,
felszállt kettő Mikulás is, szerencsém van, nem vitás.
Erre jönnek, mutatják, hogy ők ma itt az ellenőrök,
ezen aztán, mint a tinta, vagy még jobban elkenődök.

Kiss Ottó: Ha tél van

Ha tél van, verset olvasok,
attól, mint hó, felolvadok.
A vers minden jót felidéz,
a múlt édes lesz, mint a méz.

Ha csendes téli este van,
emlékeimnek teste van.
Ílyenkor bennem merítőz
a forró a nyár, a szelíd ős.

Kukorelly Endre: Jönakar

Jön a Karácsony, kapok könyvet,
csokit, szeretet, ruházatot,
élet ilyenkor jóval könnyebb,
nálunk. És nálatok?
Jönnek különböző személyek,
rokonok, vendég meg a Márta,
hogy csak nézek!
Hát ti?
Én is titokban, mint az angyal,
csak hova dugjam?
készülök rajzzal.
Látod, színes az ujjam!
Vetíti Jézuskát a tévé,
eleve ilyen egész pici,
jászol van alátéve.
Van, aki nem hiszi?

Petőcz András: Karácsony volt, majdnem karácsony

Karácsony volt, majdnem Karácsony aznap, amikor
meglestem Radovics Ágit, hazafelé tartott épp
a rajzszakorról, köszöntem neki, ahogy illik,
mondtam, szia!, ő is rámmosolygott, ettől
melegem lett, ettől az egyetlen kurta nevetéstől,
szia!, mondtam neki, beszélni szeretnék veled, igen?,
kérdte ő, és miről?, kérte ő, meg szeretném
mondani, kezdtem, de elakadtam, igen?, kérte ő,
mit?, mit is?, mondtam én, hát úgyis tudod, mondtam,
nem, mondta ő, nem tudok semmit, mondta ő, hát,
gondoltam, tudod, mondtam én, nem, mondta ő, még
mindig semmit sem tudok, miért nem mondd?, mondta ő,
én csak álltam ott, néztem a fekete haját, barna
zemeit, néztem a piros dzsekijét, és nem tudtam
kimondani, Ági nevetett, mit állunk itt, mondta,
gyere, kísérj haza, és megindultunk, nagy-nagy
hallgatásban lépkedtünk egymás közelében, szeretlek!,
mondtam, magamban persze, ezerszer is, szeretlek,
szeretlek, mondtam magamban, és a hallgatásunk be-
burkolt minket, sötétségbe takart a hallgatásunk,
nem szóltam semmit azon a napon, csak magamban
ismétltem: szeretlek, szeretlek, szeretlek, mondtam,
és éreztem, a csöndtől szinte visszhangzik
az utca ---